

ਕੰਪਨੀ ਰੁੜ੍ਹ ਗਈ

(ਪੀਟਰ ਪ੍ਰਸਟਨ ਦੇ ਨਾਟਕ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ)

ਇਕ ਸਪਾਟ ਲਾਈਟ ਵਿਚ ਘਰ ਦਾ ਨੌਕਰ ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ,
ਕਾਫੀ ਚੁਸਤ ਹੈ।

ਦਿਸਣ ਵਿਚ

ਇਕ ਪਾਸੇ ਉਹ ਅੱਖ ਝਮਕ ਕੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ
ਹੈ।

ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਟਕ ਬਾਰੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ
ਕੁਝ ਦੱਸਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਾਟਕ ਬਾਰੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ
ਘਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਮੈਂ ਨੌਕਰ ਹਾਂ। ਇਸ
ਘਰ ਵਿਚ ਦਿਨ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰਾਤ
ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਹਦਾ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਰਾਤ
ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਬੱਕ ਗਏ ਹੋ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ
ਕੰਨ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ ਨੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਖੜਾ
ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ
ਫਿਤਰਤ ਏ ਕਿ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹਦੇ
ਬਾਰੇ ਜਾਣੇ। ਤੇ ਅੱਜ ਦੇ ਸਭਿਅ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਦਿਨ ਦੇ
ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਥੋੜਾ ਕੁਝ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ
ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ।

ਮੈਂ ਨੌਕਰ ਹਾਂ ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ
ਦੇ ਲਿਫਾਫੇ ਜਿਹੜੇ ਲਾਖ ਨਾਲ ਮੋਹਰ ਬੰਦ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ,
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਪੁਚਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।

ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਆਪਣੀ ਹਮ ਉਮਰ ਵਿਧਵਾ ਨਾਲ
ਇਸ਼ਕ ਲੜਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਆਦਮੀ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਹ
ਇਸ਼ਕ ਕਰਦਾ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ ਇਸ਼ਕ ਲੜਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੀ
ਮਾਲਕਣ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਰੀ ਪੁਰਾ ਰਹੀ ਹੈ,
ਯਾਰੀ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਉਮਰ ਲੰਘ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਹੁਣ ਸਿਰਫ
ਪੁਰਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਨਿੱਕੀ ਮਾਲਕਣ ਵੀ ਚਿਠੀਆਂ
ਲੈਣ ਦੇਣ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਉਹਦੀ ਚਿਠੀ ਵਿਚ
ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਵਾਨੀ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਖਸ਼ਬੂਆਂ

ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਇਹ ਕੰਮ ਲਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਝਾੜ ਪੂੰਜ ਕਰਾਂ। ਇਹ ਵੱਡੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਹੈ, ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਬਰਾਂਚ ਮੈਨੇਜਰ ਦਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਹੀ ਘਰ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਹਿ ਲਵੋ ਕਿ ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਹੈ। ਘਰ ਵਿਚ ਦਫ਼ਤਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਹਦੇ ਕਈ ਸੁੱਖ ਨੇ, ਰੋਟੀ ਤਾਜ਼ੀ ਘਰ ਖਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਰਾ ਵਿਹਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬੀਵੀ ਨਾਲ ਕਲੋਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਲੋਲ ਤਾਂ ਜਵਾਨੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ। ਸੋ ਘਰ ਵਿਚ ਦਫ਼ਤਰ ਹੋਣਾ ਹੁਣ ਸੁੱਖ ਨਾਲੋਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਮਾਲਕਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਘਰ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਉਹਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੌ ਕੰਮ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਖਾਵੰਦ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਿਨਾਂ ਕਰਨੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਤੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹ ਤਕਲੀਫ਼ ਏ ਕਿ ਮਾਲਕਨ ਦਾ ਪਹਿਰਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਉਹਦੇ 'ਤੇ ਭੂਤ ਵਾਂਗ ਸਵਾਰ ਏ। ਪਬਲਿਕ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਏ, ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੰਮ ਕਾਰ ਲਈ ਆਉਣਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੋਹਣੀ ਚੀਜ਼ (ਜਿਨਸ) ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਏ। ਨਿੱਕੀ ਮਾਲਕਨ ਜੋ ਵੱਡੀ ਮਾਲਕਨ ਦੀ ਭਤੀਜੀ ਏ, ਉਹਨੂੰ ਇਹ ਤਕਲੀਫ਼ ਏ ਕਿ ਜਦੋਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਇਥੋਂ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਪੈਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਕੰਮ ਵੱਧ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਬਰਾਂਚ ਲਈ ਇਕ ਕਲਰਕ ਦੀ ਆਸਾਮੀ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਏ, ਤੇ ਇਹ ਖਾਲੀ ਆਸਾਮੀ ਹੀ ਅੱਜ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ।

ਨਾਟਕ ਕੀ ਹੈ

ਸ਼ਤਰੰਜ ਦੇ ਮੋਹਰੇ ਹਨ ਜੋ ਖਿਡਾਰੀ ਆਪਣੀ ਲਿਆਕਤ ਅਨੁਸਾਰ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੰਗੀਤ ਵਜਦਾ ਹੈ, ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੈ। ਲੂਸੀ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸੈਂਡਲ ਚੁੱਕੀ ਇਧਰ ਉਧਰ ਵੇਖਦੀ ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਰਸੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਖੜਾਕ ਹੁੰਦਾ ਏ, ਇਕ ਦਮ ਉਹ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪਾ ਲੈਂਦੀ ਏ ਤੇ ਬਾਹਰ ਬਾਰੀ ਵਿਚ ਵੇਖਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਏ।

(ਬਾਹਰੋਂ ਕੋਈ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦਾ ਲੰਘਦਾ ਹੈ।)

ਲੂਸੀ : ਇਹ ਗਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਕੌਣ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਏ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਦੀ ਏ। ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਜਿਸਨੇ ਕੱਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ ਸੀ ਤੇ ਫੇਰ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਗੁਣ ਗੁਣਾਇਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂ, ਪਰ ਗੱਲ ਕੋਈ ਕੀ ਕਰੇ ? ਜਦੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋਂ ਆਂਟੀ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਚਲ ਪੈਂਦੀ ਏ। ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਅੱਗੇ ਹੀ ਆ ਕੇ ਖਲੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂ ? ਇਕੋ ਹੀ ਤਰਕੀਬ ਏ ਕਿ ਰੁੱਕਾ ਲਿਖਕੇ ਉਹਦੇ ਕਦਮਾਂ ਵਿਚ ਸੁੱਟਦੇਵਾਂ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਕੁਝੀ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਦੱਸੇ ਵੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ? (ਰੁੱਕਾ ਲਿਖਣ ਲਗਦੀ ਏ। ਚਾਰ ਦਵਾਤਾਂ ਵਿਚ ਡੰਕ ਮਾਰਦੀ ਏ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਵੀ ਸਿਆਹੀ ਨਹੀਂ।) ਸਭ ਦਵਾਤਾਂ ਸੁੱਕੀਆਂ ਪਈਆਂ ਨੇ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਉਸ ਵੈਨਮ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਕਸੂਰ ਏ।

(ਐਨਕ ਲਗਾਈ ਮਿ: ਕਵਿਬਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਕਵਿਬਲ : ਕੀ ਕਸੂਰ ਏ ਬੇਟਾ ?

ਲੂਸੀ : ਅੰਕਲ, ਚਾਰ ਦਵਾਤਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਸਿਆਹੀ ਨਹੀਂ।

ਕਵਿਬਲ : ਇਹਨਾਂ ਦਵਾਤਾਂ ਵਿਚ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਸਿਆਹੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਏ।

ਲੂਸੀ : ਕਿਉਂ ?

ਕਵਿਬਲ : ਬੱਚਤ ਲਈ, ਆਦਮੀ ਜਦੋਂ ਬੁੱਢਾ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬੱਚਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਏ। (ਪਾਸੇ) ਜਵਾਨੀ ਵਾਂਗ ਹਰ ਦੀਵਾਰ ਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਭਰਿਆ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਲੂਸੀ : ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਈ।

ਕਵਿਬਲ : ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਏਂ ਬੇਟਾ, ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਏ, ਹੁਸਨ ਏ, ਜਵਾਨੀ ਏ।

ਲੂਸੀ : (ਪਾਸੇ) ਹੁਣ ਅੰਕਲ ਨੂੰ ਕੌਣ ਦੱਸੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਉਹ ਦਾਤਾਂ ਨੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਚਮਕਦੀਆਂ ਨੇ। ਮੇਰੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਹਿ ਕੇ ਜੰਗਾਲ ਲਗਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਏ (ਲੂਸੀ) ਅੰਕਲ ਜੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਘਰ ਬੈਠੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾਤਾਂ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ?

ਕਵਿਬਲ : ਹੈਂ ਬੇਟੇ, ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ? ਕੋਈ ਸ਼ਾਮ ਨਹੀਂ ਲੰਘਦੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਬਿਟੀਆ ਪਾਰਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਨਾਟ ਘਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਲੂਸੀ : ਪਰ ਅੰਕਲ ਉਹਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ, ਜੇ ਆਂਟੀ ਹਰ ਵੇਲੇ ਪਰਛਾਂਵੇ

ਵਾਂਗ ਨਾਲ ਰਹਵੇ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਏ ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਆਂਟੀ ਦੀਆਂ ਔਖਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਤਰੀਫ ਕਰੇ, ਉਹਦੇ ਜੂੜੇ ਦੇ ਸਟਾਇਲ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਅਨੌਖਾ ਕਰੇ। ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਪਏ ਕਿ ਔਖ ਕੱਲ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਾਲ ਕੀ ਵਾਹੰਦੀਆਂ ਨੇ ਬਸ ਫਾਹ ਵੱਢਦੀਆਂ ਨੇ। ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਂਟੀ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਸਿਖਲਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਏ। ਜੇ ਨਾਚ ਘਰ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਲਾਵੇ ਵਿਚ ਲੈਣਾ ਏ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਦੌਰ ਉਹਨੂੰ ਆਂਟੀ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਲਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਏ। ਤੇ ਬਹੁਤੀ ਵਾਰੀ ਕੋਈ ਇਸ ਹਾਸੇ ਹੀਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਹਾਸੇ ਹੀਣੀ ਤੇ ਬੜੀ ਗੰਭੀਰ ਸਥਿਤੀ ਏ।

ਲੂਸੀ : ਮੈਂ ਸੋਚਦੀ ਵਾਂ ਅੰਕਲ ਜੇਕਰ ਇਹ ਹਾਲ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੀ ਵੀ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੀ।

ਕਵਿਬਲ : ਕਿਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਕਾਮਯਾਬ ?

ਲੂਸੀ : ਅੰਕਲ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ? ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਏ ਆਪਣਾ ਵਰ ਲੱਭਣ ਵਿਚ।

ਕਵਿਬਲ : ਵਰ ਤੇਰੇ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਆਂਟੀ ਆਪੇ ਲਭਾਂਗੇ- ਪਾਰਕ ਜਾਂ ਕਲੱਬ ਘਰ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ।

ਲੂਸੀ : ਹੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ ਅੰਕਲ, ਉਥੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਮਤਲਬ ਏ ਹਰ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਭਲਾਮਾਣਸ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਪਰ ਤੇਰੀ ਪਸੰਦ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਏ ਕੋਈ ਪਤਾ ਵੀ ਲਗੇ ?

ਲੂਸੀ : ਮੈਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਅੰਕਲ। ਉਹ ਕੋਈ ਮਿਲਟਰੀ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ- ਮਿਲਟਰੀ ਵਾਲੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਚੁਸਤ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਏ ਸਮਾਰਟ ਅਤੇ ਬਾਂਕੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ।

ਕਵਿਬਲ : ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਟਰੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।

ਲੂਸੀ : ਕਿਉਂ ਅੰਕਲ ?

ਕਵਿਬਲ : ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਘਰੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ ਤੇ ਜੇਕਰ ਰੱਬ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜੰਗ ਹੋ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਬਾਂਕੇ ਢੋਲ ਦੀ ਥਾਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਢੋਲ ਜਿਹਦੀ ਜਾਂ ਲੱਤ ਨਹੀਂ, ਬਾਂਹ ਨਹੀਂ, ਔਖ ਨਹੀਂ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਲੂਸੀ : ਫੇਰ ਅੰਕਲ ਉਹ ਕੋਈ ਬਿਜ਼ਨਸ ਮੈਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਬਿਜ਼ਨਿਸ ਮੈਨ। ਵਪਾਰ ਵਿਚ ਘਾਟਾ ਪਏ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨੰਗ ਹੋ ਜਾਏ।

ਲੂਸੀ : ਨਹੀਂ ਅੰਕਲ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਦੀ ਵਾਂ, ਕੀ ਖਿਆਲ ਏ ਕਿ ਕੋਈ ਮਨੀਸਟਰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ?

ਕਵਿਬਲ : ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ ਮਨਿਸਟਰ ਕੋਲ ਮੋਹਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸਿਵਾ ਕੰਮ ਕੀ ਏ ? ਪਰ ਕਿਸੇ ਮਨਿਸਟਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੋੜਨੀਂ ਸੁਰਾਖਾਂ ਵਾਲੀ ਬੇੜੀ 'ਤੇ ਸਫਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਏ। ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਬੇੜੀ ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਡੁੱਬ ਜਾਏ।

ਲੂਸੀ : ਅੰਕਲ, ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੱਸੋ।

ਕਵਿਬਲ : ਹਰਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੀ ਪੇਸ਼ਾ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਲਰਕ ਬਣ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਮੈਨੇਜਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਤ ਪੇਸ਼ੇ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੇ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਤਰਾਅ ਚੜਾਅ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ। ਹਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਏ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਬੀਵੀਆਂ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਪਰ ਬੀਵੀਆਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਈਆਂ ਕਦੇ ਨੇ। ਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬੀਵੀ ਜੇਕਰ ਤੇਰੀ ਆਂਟੀ ਵਰਗੀ ਹੋਵੇ।

(ਕਵਿਬਲ ਦੀ ਬੀਵੀ ਅੰਦਰੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।)

ਆਂਟੀ : ਇਹ ਆਂਟੀ ਦੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋ ਰਹੀ ਏ ?

ਲੂਸੀ : ਆਂਟੀ, ਅੰਕਲ ਤੁਹਾਡੀ ਬੜੀ ਤਰੀਫ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ।

ਕਵਿਬਲ : ਮੈਂ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸਾਂ ਕਿ ਉਹਦੀ ਆਂਟੀ ਵਰਗੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਔਰਤ ਨਹੀਂ।

ਲੂਸੀ : ਤੇ ਅੰਕਲ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਆਂਟੀ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨਾ ਜੋੜੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ... .

ਆਂਟੀ : ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਅੰਕਲ ਨੇ ਉਥੇ ਹੀ ਕਲਰਕੀ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਦਾ ਬੈਂਤ ਤੋੜਦਿਆਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਦੋਂ ਇਥੇ ਆਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਓ ਭਗਤ ਕੀਤੀ।

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਬੇਟੀ ਉਹ ਤੇਰੀ ਆਂਟੀ ਦੇ ਖਾਸ ਕਦਰ ਦਾਨ ਬਣੇ।

ਆਂਟੀ : ਹਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਕੀ ਸ਼ਕ ਏ, ਹਰ ਸਿਆਣੇ ਆਦਮੀ ਵਿਚ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੇਰੇ ਅੰਕਲ ਵਰਗੇ ਹੀ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿਸੇ ਸੋਹਣੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਕਵਿਬਲ : ਗੱਲ ਲੂਸੀ ਲਈ ਵਰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਇਕ ਕਲਰਕ

ਦੀ ਆਸਾਮੀ ਖਾਲੀ ਹੋਈ ਏ। ਕੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਆਸਾਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲੂਸੀ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਏ।

ਲੂਸੀ : ਅੰਕਲ, ਇਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਕੰਡਾ ਖਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ ?

ਆਂਟੀ : ਲੂਸੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਨੇ। ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਇਦਾ ਯਾਦ ਏ ?

ਕਵਿਬਲ : ਵਾਅਦਾ ?

ਆਂਟੀ : ਭੁਲ ਗਏ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅੱਜ ਸ਼ਾਪਿੰਗ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਕਵਿਬਲ : (ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਹੋ ਕੇ) ਮਰ ਗਏ।

ਆਂਟੀ : ਕੀ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ?

ਕਵਿਬਲ : ਮੈਂ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।

ਆਂਟੀ : ਕੁਝ ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਲੂਸੀ : (ਪਾਸੇ) ਅੰਕਲ ਤਾਂ ਫੱਸ ਗਏ। ਮੈਂ ਖਿਸਕਾਂ। ਕਿਧਰੇ ਇਹ ਨਾ ਹੋਏ ਕਿ ਅੰਕਲ ਦੀ ਬਲਾ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਪੈ ਜਾਏ।

(ਲੂਸੀ ਇਕ ਪਾਸੇ ਖਿਸਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।)

ਕਵਿਬਲ : ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਏ ਸ਼ੀਮਤੀ ਜੀ, ਕਿ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਤੇ ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੀਮਤੀ ਜੀ ਕੁੱਲ ਵੀਹ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਏ ਸੀ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ੀਮਤੀ ਜੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਆਂਟੀ : ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪੁਰਾਣੇ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਜ਼ਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਖਰੀਦਣ ਹੀ ਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਹਫਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਵਾਰੀ ਨਾ ਵੇਖਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਸੁਸਾਇਟੀ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਯਨੀ ਕਿ ਸੁਸਾਇਟੀ ਸ਼ੀਮਤੀ ਜੀ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।

ਆਂਟੀ : ਤੇ ਹੋਰ ਕੀ ? ਫੇਰ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਨ ਕਿ ਫਲਾਨੀ ਦੇਖੀ ਨਹੀਂ ਗਈ ਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਆਸ-ਅਰਾਈ ਹੁੰਦੀ ਏ ਕਿ ਅੱਜ ਕੱਲ ਘਰੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਉਹਦਾ ਪੈਰ ਭਾਰਾ ਹੋਣਾ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਏ ਕਿ ਇਸ ਉਮਰ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਇਸ ਸ਼ਕ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ- (ਪਾਸੇ) ਲੋਕ ਰੱਕੜ ਅਤੇ ਜ਼ਰਖੇਜ਼ ਜਮੀਨ ਵਿਚ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਜ਼ੀਬ ਰੱਖਦੇ ਨੇ (ਉੱਚੀ) ਡੀਅਰ-ਮੇਰਾ

ਖਿਆਲ ਏ ਕਿ ਲੂਸੀ ਵੀ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੋਏਗਾ।

ਆਂਟੀ : ਹਾਂ ਲੂਸੀ ਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਏ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਏ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇਹ ਡਰ ਰਹਿੰਦਾ ਏ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਨਾਲ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਉਹਦੀ ਖਿੱਚ ਕਾਫੀ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਏ ਕਿ ਸੁਹੱਪਣਤਾ ਦੀ ਦਾਤ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਉਹ ਕਾਫੀ ਉੱਣੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਭੂਆ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਚ ਘਰ ਵਿਚ ਜਿਹੜੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰ ਯੋਗ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਮੈਂ ਲੂਸੀ ਨਾਲ ਵਾਕਫੀਅਤ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹਾਂ।

ਕਵਿਬਲ : ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਕਾਫੀ ਠੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਵਾਂ ਕਿ ਹੁਣ ਨਿਰੀ ਵਾਕਫੀਅਤ ਨਹੀਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬੰਦੇ ਨਾਲ ਸਗੋਂ ਯੋਗ ਕਾਰਵਾਈ ਵੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਏ। ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਏ ਕਿ ਲੂਸੀ ਦਾ ਜਲਦੀ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਂਟੀ : ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ? ਹਾਲੀ ਉਹਦੀ ਉਮਰ ਵੀ ਕੀ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਸਾਰਾ ਝਗੜਾ ਉਮਰ ਦਾ ਈ ਏ। ਉਮਰ ਦੀ ਹੀ ਲੋੜ ਏ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਵਰ ਲਭ ਲਿਆ ਜਾਏ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਏ।

ਆਂਟੀ : ਕੀ ਡਰ ਏ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ?

ਕਵਿਬਲ : ਡਰ ਜਿਹੜਾ ਜੁਆਨ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਏ। ਜੇ ਕੁਆਰੀ ਕੁੜੀ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਗੋੜ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦੋਨਾਂ ਲਈ ਨਮੋਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਏ।

ਆਂਟੀ : ਇਹ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸੁਝੀ। ਲੂਸੀ ਬਾਰੇ ਇਹ ਗੱਲ ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕਵਿਬਲ : ਸੋਚਿਆ ਏ ਤਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ। ਉਹਦੇ ਸੁਭਾ ਵਿਚ ਜਿਹੜਾ ਉਤਾਵਲਾਪਨ ਆਇਆ ਏ ਉਹ ਉਹਦੀ ਇਹ ਮੰਗ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਏ।

(ਨੌਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਕਿਉਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਦਫਤਰ ਖੁਲ੍ਹਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਨੌਕਰ : ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਉਤ ਹੋ ਗਿਆ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਉਹਨੂੰ ਪੁੱਛ ਕੀ ਕੰਮ ਏ ?

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਹੈ ਉਹਨੇ ਉਹਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਹੈਂ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਲਈ ਆਇਆ ਏ। ਨੌਜਵਾਨ ਏ ਕਿ ਬੁੱਢਾ।

ਨੌਕਰ : ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਾਲੇ ਉਹਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਲਗਦਾ। ਤੇ ਸ਼ਕਲੋਂ ਸੀਰਤ ਤੋਂ ਇਕ ਭੋਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : (ਪਾਸੇ) ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ ਕਿ ਲੂਸੀ ਲਈ ਠੀਕ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਉਹਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਲੂਸੀ ਵਿਚ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੇਖੇਗਾ (ਉੱਚੀ) ਹਾਂ ਉਹਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇ।

(ਆਂਦੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ)

ਆਂਟੀ : ਇਹ ਨਾ ਭੁਲ ਜਾਣਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਕਵਿਬਲ : (ਪਾਸੇ) ਭੁਲਕੇ ਮਰਨਾ ਏ (ਉੱਚੀ) ਤੂੰ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਹੋਇਆ ਉਹਨੂੰ ਮੈਂ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿਚ ਚਲਦਾ ਕਰਾਂਗਾ।

ਨੌਕਰ : ਪਰ ਜਨਾਬ, ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਵੀ ਆਈ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਇਹ ਸਵੇਰ ਸਾਰ ਕਿਥੋਂ ਆ ਗਈ ਏ।

ਨੌਕਰ : ਇਹ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਏ, ਜਿਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਰਹੇ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ, ਮਤਲਬ ਏ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾਜ਼ਕ ਹੱਥ ਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਉਹ ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕਰਿਸਟੀ ਦਾ ਹੱਥ ਏ।

ਨੌਕਰ : ਲਗਦਾ ਏ ਜੀ।

(ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਏ।)

ਕਵਿਬਲ : ਓਹ ਇਹ ਕੀ ਮੁਹੱਬਤ ਏ ?

ਨੌਕਰ : ਕੀ ਹੋਇਆ ਭੈੜੀ ਖ਼ਬਰ ਏ ਜਨਾਬ ?

ਕਵਿਬਲ : ਕਈ ਚੰਗੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਵੀ ਜੇਕਰ ਬੇ-ਮੌਸਮੀਆਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਭੈੜੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇ।

ਨੌਕਰ : ਆਹੋ ਜੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਅੰਬ ਫਿਕਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਕਵਿਬਲ : ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਰਦਾ ਜਾਏਂਗਾ। ਇਥੇ ਵਖਤ ਪੈ ਗਿਆ। ਕਰਿਸਟੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਏ ਕਿ ਉਹ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਇਥੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏਗੀ। ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹੋ ਮਾਰ ਏ ਕਿ ਅਗਲੇ ਦੀ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਘੰਟੇ ਨੂੰ ਇਥੇ ਤਸ਼ਰੀਫ ਲਿਆ ਰਹੀ ਏ। ਤੇ ਮੈਂ ਲੂਸੀ ਦੀ ਆਂਟੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਆਖਿਆ ਏ। ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਆ ਗਈ ਹੈ।

ਨੌਕਰ : ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਤਾਂ ਆ ਗਈ ਏ ਜੀ। ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਮਰਦ ਫੱਸ

ਜਾਏ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਤਾਂ ਆ ਹੀ ਜਾਣੀ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਤੇ ਉਹਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਘਰ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਜਿਥੇ ਵੀ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਪਿਛੇ ਆ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭੇਗੀ।

ਨੌਕਰ : ਇਹ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਵਾਰੰਟ ਵਾਲੀ ਹਾਲਤ ਏ। ਇਸ ਲਈ ਮੁਲਜ਼ਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਘਰ ਹਾਜ਼ਰ ਰੱਖੇ। ਜੇ ਸਰੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥਕੜੀ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਜਿਆਦਾ ਬਣ ਸਕਦਾ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਇਹੋ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿਚ ਦਫਤਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵਖਤ ਏ। ਹੁਣ ਕੀਤਾ ਜਾਏ।

ਨੌਕਰ : ਕੁਝ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਏਗਾ ਜੀ।

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਸੁਝ ਗਿਆ, ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਲਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਤੂੰ ਮੁਨਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੋਈ ਕਾਗਜ਼ ਦਰਾਜ਼ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ, ਕੋਈ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੱਜ ਦੌੜ ਕਰ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਸਿਰ ਨਲਕੇ ਦੇ ਥੱਲੇ ਰੱਖ ਕੇ ਗਿੱਲਾ ਕਰ ਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗੇ ਕਿ ਬਹੁਤ ਪਸੀਨਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਨਲਕੇ ਦੇ ਥੱਲੇ ਸਿਰ ਮੈਂ ਰੱਖਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ... ..

ਕਵਿਬਲ : ਓਏ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਉਂਜ ਹੀ ਤਰੇਲੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਨੇ-(ਪਾਸੇ) ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਨਲਕੇ ਥੱਲੇ ਨਹੀਂ ਗੱਡੀ ਥੱਲੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਏ।

(ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਥਾਣੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਨੌਕਰ : (ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ) ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਚੁਸਤੀ ਵਿਖਾਵਾਂ, ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦਾ ਉਥਲ ਪੁਥਲ ਕਰਾਂ। ਕੰਮ ਵਿਚ ਚੁਸਤੀ ਵਿਖਾਉਣੀ ਇਸ ਦਫਤਰ ਜਾਂ ਇਸ ਦਫਤਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸੁਭਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਬੁੱਢੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਨਾਟਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਗੋਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਚੂੜੀਆਂ ਅੱਗੇ ਹੀ ਘਸੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨੇ। ਹਾਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਉੱਤੇ ਘੱਟਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਏ ਉਹ ਲਾਹ ਸਕਦਾ।

(ਮੀਆਂ ਬੀਵੀ ਦੋਲੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।)

ਆਂਟੀ : ਨਹੀਂ ਅੱਜ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੱਲਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਚਾਰ ਚਿਠੀਆਂ ਅੱਜ ਨਾ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਕੰਪਨੀ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟ ਚੱਲੀ।

ਕਵਿਬਲ : ਭਲੀਏ ਲੋਕੇ ਤੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋਂਗੀ। ਲੂਸੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਚਲੇਗੀ। (ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ) ਤੂੰ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਤੁਰ ਪਿਆ ਏਂ ?

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਨਲਕੇ ਥੱਲੇ ਸਿਰ ਦੇਣ।

ਆਂਟੀ : ਨਲਕੇ ਥੱਲੇ ਸਿਰ ਦੇਣ ?

ਕਵਿਬਲ : ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਏ, ਤੇ ਇਹਦਾ ਖਿਆਲ ਏ ਕਿ ਇਹ ਤਾਜ਼ਾ ਦੱਮ ਹੋ ਆਏ, ਕਿਉਂ ਠੀਕ ਏ ਨਾ ਵੈਨਮ ?

ਨੌਕਰ : ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਕ ਵੀ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ ?

(ਲੂਸੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹੀ ਬੋਲਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।)

ਲੂਸੀ : ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ।

ਕਵਿਬਲ : ਬੇਟੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਨਾ ਜਾ ਆਂਟੀ ਨਾਲ ਪਾਰਕ ਤੱਕ ਹੋ ਆ।

ਲੂਸੀ : ਨਹੀਂ, ਅੰਕਲ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਲੀ, ਮਤਲਬ ਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਆਂਟੀ : ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ? ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਅੰਕਲ ਵਾਂਗੂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਆ ਪਿਆ ਏ।

ਲੂਸੀ : ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆ ਪਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਮੂਡ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਪਣਾ ਵਕਤ ਕੁਝ ਮੂਰਖਾਂ ਵਿਚ ਲੰਘਾਵਾਂ।

ਆਂਟੀ : ਤਾਂ ਮੂਡ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਕਿਥੋਂ ਸੁਝਿਆ ਕਿ ਸਾਡੀ ਸੰਗਤ ਉਥੇ ਮੂਰਖਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਲੂਸੀ : (ਪਾਸੇ) ਆਂਟੀ ਪੁਛਦੇ ਨੇ ਕਿ ਕਿਥੋਂ ਸੁਝਿਆ ? ਕੀ ਕੋਈ ਸਿਆਣਾ ਐਸੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਏਗਾ, ਜਿਸ ਜਵਾਨ ਹੱਥ ਚੁਮਣ ਲਈ ਰਸਹੀਣ ਬੁੱਢੇ ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਚੁੱਮਣ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। (ਉੱਚੀ) ਆਂਟੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਗੱਲ ਏ ਕਿ ਮੇਰੀ ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ।

ਆਂਟੀ : ਤਬੀਅਤ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਚੰਗੀ ਭਲੀ ਲਗਦੀ ਏ। ਤੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਤਬੀਅਤ ਖਰਾਬ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ।

ਲੂਸੀ : ਆਂਟੀ ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਠੀਕ ਨਹੀਂ।

ਆਂਟੀ : (ਪਾਸੇ) ਇਹਦਾ ਜੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਠੀਕ ? ਉਹੋ ਹੀ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ ਲਗਦੀ (ਉੱਚੀ) ਅੱਛਾ ਬੇਟੀ ਤੂੰ ਜਾ ਕੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅੰਕਲ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਮਲੀ ਵਗੈਰਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੱਸੀ।

(ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।)

ਕਵਿਬਲ : (ਪਾਸੇ) ਮਾਰੇ ਗਏ। ਲੂਸੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਤੇ ਸ਼ੀਮਤੀ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਇਥੋਂ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਹਰ ਔਰਤ ਚਾਹੁੰਦੀ ਏ ਕਿ ਉਹਦੀ ਅਰਦਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹੇ।

(ਨੌਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਗਿੱਲਾ ਹੈ।)

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਮਿਸਟਰ ਫੈਕਲੈਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾ ਦੇਵਾਂ

ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਬੈਠਾ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਇਤਲਾਹ ਦੇਣੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਕ ਹੋਰ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਇਸ ਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਕਵਿਬਲ : ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਫਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ਸੀ।

ਨੌਕਰ : ਇਹ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰੀ ਦਫਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਏ ਹੋਏ ਨੂੰ ਦਫਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਨਾਲੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਉਹ ਦਫਾ ਹੋਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਏ-(ਪਾਸੇ) ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਫਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦੇਵਾਂ, ਇਕ ਇਕ ਰੁਪਿਆ ਤਾਂ ਦੋਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਝਾੜ ਬੈਠਾ ਹਾਂ।

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਤੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਦਫਾ ਹੋਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਅਤੇ ਹੈ ਵੀ ਦੋ ਹਨ।

ਨੌਕਰ : ਜੀ।

ਕਵਿਬਲ : ਤਾਂ ਠੀਕ ਏ, ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਝਾਂਸੇ ਵਿਚ ਇਕ ਨੂੰ ਲੂਸੀ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੂਸੀ ਦੀ ਆਂਟੀ ਹਾਲ ਦੀ ਘੜੀ ਦਿਲ ਚਰਚਾਵਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਏ। ਹਾਂ ਤੇ ਵੈਲਮ, ਤੂੰ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਏ। ਸ਼ਕਲ ਸੀਰਤ ਯਨੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸ਼ੀਅਤ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੀ ਏ।

ਨੌਕਰ : ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਏ (ਪਾਸੇ) ਮੈਂ ਦੋਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਇਕ ਇਕ ਰੁਪਿਆ ਲਿਆ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਨਹੀਂ, ਵੱਖਤਾ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਏ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਕ ਦੇ ਹੱਥ ਮੈਂ ਲੂਸੀ ਦਾ ਹੱਥ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੌਣ ਫਿੱਟ ਹੋਵੇਗਾ।

ਨੌਕਰ : ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਏ ਜੀ, ਹਰੇ ਸੂਟ ਵਾਲਾ ਨਿੱਕੀ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਠੀਕ ਲੱਗ ਸਕੇਗਾ।

ਕਵਿਬਲ : ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਕੀ ਨੁਕਸ ਏ ?

ਨੌਕਰ : ਜੀ, ਉਹ ਬੋੜਾ ਜਿਹਾ ਫੂਕੀ ਲੱਗਦਾ ਏ। ਤੇ ਗਲਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤੀਆਂ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਫੇਰ ਤੇ ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਏ ਕਿ ਲੂਸੀ ਦੀ ਆਂਟੀ ਉਤੇ ਉਹ ਪੂਰਾ ਅਸਰ ਪਾ ਸਕੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਵਰਗੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਉਹਨੂੰ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਚੰਗਾ ਲਗੇਗਾ। ਤੂੰ ਪਹਿਲੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾ। ਮੈਂ ਲੂਸੀ ਦੀ ਆਂਟੀ ਨੂੰ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਆਪ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਿਛੇ ਰਹਾਂਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਸ਼ਗਨ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਦੋਨੋਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਹਵਾ ਬਾਜ਼ੀ ਕਰਦੇ ਨੇ। ਹਾਂ ਤੇ ਵੈਲਮ ਦੂਜੇ ਦਾ ਕੀ ਨਾਂ ਦੱਸਿਆ
ਏਤੂੰ ?

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਵਾਇਲਡਕੋਟ।

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਵਾਇਲਡਕੋਟ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਦੇ ਕਿ ਜੇਕਰ
ਉਹਨੇ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਲੈਣੀ ਏ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੂਸੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ
ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਬਣਾ ਲਵੇ। ਤੇ ਇਹ ਥਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਹਨੂੰ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੜੇ ਹੌਸਲੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾ ਹਮਲਾ
ਕਰੇ।

ਨੌਕਰ : ਇਹ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦੇਵੋ। ਕਿਸੇ ਮੁਟਿਆਰ ਦਾ ਦਿਲ ਕਿਸ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹੀਦਾ ਏ, ਇਹਦੇ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਏ ਕਿ ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ
ਵਾਈਲਡਕੋਟ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਾਂਗਾ।

ਕਵਿਬਲ : ਬਸ ਠੀਕ ਏ।

(ਨੌਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਕਵਿਬਲ : ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਮੰਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਈ ਏ। ਵਾਇਲਡਕੋਟ ਇਥੇ ਦਫਤਰ
ਰਹੇਗਾ ਤੇ ਲੂਸੀ ਦਾ ਮਸਲਾ ਹੱਲ ਹੋਏਗਾ। ਤੇ ਦੂਜਾ ਭਲਾ ਲੋਕ
ਪਾਰਕ ਵਿਚ ਲੂਸੀ ਦੀ ਆਂਟੀ ਨਾਲ ਦਿਲ ਪਰਚਾਵਾ ਕਰੇਗਾ।
ਤੇ ਕਰਿਸਟੀ ਫੇਰ ਇਥੇ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਆ ਸਕੇਗੀ। ਚੰਗੀ
ਖੇਡ ਰਹੇਗੀ ਸਾਰੀ। ਤੇ ਇਸ ਖੇਡ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਖਿਡਾਰੀ ਆਇਆ
ਹੈ। ਮੈਂ ਉਹਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।

(ਫੈਕਲੈਸ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।)

ਫੈਕਲੈਸ : ਇਹ ਬਈ ਭਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੂੰ ਅਜ਼ੀਬ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਏਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਿੱਧੇ
ਪਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਤਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਥੇ ਕਿਸੇ ਘੁੰਮਣ
ਘੇਰੀਆਂ ਵਿਚ ਨਾ ਫੱਸਾ ਦੇਵੀਂ।

ਨੌਕਰ : ਇਹ ਕੋਈ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰੀਆਂ ਹੀ ਬਈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਜਿਹਾ
ਅਸੂਲ ਏ ਕਿ ਪਤਨੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਬਣਾ ਲਵੋ ਅਤੇ
ਪਤੀ ਆਪੇ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਫੈਕਲੈਸ : ਪਤੀ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਪਤੀ ਕਮਰ ਨਾਲ ਇਕ ਪਸਤੌਲ
ਰੱਖ ਲਏਗਾ ਤੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਤਾਕ ਵਿਚ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਕਦੋਂ ਗੋਲੀ ਸੀਨੇ
ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਾ ਦੇਵੇ।

ਨੌਕਰ : ਦੇਸ਼ ਦੇਸ਼, ਘਰ ਘਰ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਵਖਰਾ ਵਖਰਾ ਏ, ਇਸ ਘਰ ਦਾ
ਰਿਵਾਜ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬੱਸ ਹੌਸਲਾ ਰੱਖਣਾ ਕਿਲ੍ਹਾ
ਸਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਵਾਰ ਹੀ ਭਰਪੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(ਮਾਲਕਣ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀ ਏ।)

ਫੈਕਲੈਸ : (ਪਾਸੇ) ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਲ੍ਹਾ ਫੌਲਾਦੀ ਲਗਦਾ ਏ।

ਆਂਟੀ : (ਪਾਸੇ) ਲੂਸੀ ਤੇ ਲੂਸੀ ਦੇ ਅੰਕਲ ਸਮਝਦੇ ਨੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਪੁੱਗ ਗਏ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਹਾਲੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਨੀਂ ਤੜਪ ਏ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਖੱਤਰੇ ਸਹੇੜਦੇ ਹੋਏ ਐਨ ਉਸ ਛੱਲ ਖੱਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦਾ ਵੀ ਡਰ ਹੈ। (ਉੱਚੀ) ਤੁਸੀਂ ?

ਫੈਕਲੈਸ : ਜਨਾਬ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਖਾਦਮ।

ਆਂਟੀ : ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਂ ਫੈਕਲੈਸ ਏ।

ਫੈਕਲੈਸ : ਬੰਦੇ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਨਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ ਉਹੀ ਉਹਦੇ ਲਈ ਮੁਬਾਰਕ ਏ।

ਆਂਟੀ : ਤੇਰੀ ਅਦਾ ਵਿਚ ਖਿੱਚ ਏ, ਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੌਸਲੇ ਦੀ ਦਾਦ ਦੇਣੋਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਕਿ ਤੂੰ ਇਥੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਏ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਵੀ ਘਰ ਏ।

ਫੈਕਲੈਸ : ਬੰਦਾ ਖਤਰੇ ਸਹੇੜਨ ਦਾ ਆਦੀ ਏ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਤੱਕਣੀ ਵਿਚ ਬੰਦੇ ਨੇ ਕੁਝ ਇਸ਼ਾਰਾ ਪਾਇਆ ਤੇ ਇਥੇ ਆਉਣ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਆਂਟੀ : (ਪਾਸੇ) ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ (ਉੱਚੀ) ਦੇਖੋ ਭਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਨਾ ਮੇਰੀ ਆਦਤ ਏ। ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੀ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਲਤ ਫਹਿਮੀ ਹੋਈ ਏ।

ਫੈਕਲੈਸ : ਬੰਦਾ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿਚ ਫਰਕ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਭੈਣ ਸੀ ਸ਼ਾਇਦ।

ਆਂਟੀ : (ਪਾਸੇ) ਤੇ ਇਹ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਸਮਝਦਾ ਏ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਂਟੀ ਨਾ ਦਿਸਾਂ ਸਗੋਂ ਭੈਣ ਹੀ ਦਿਸਾਂ... (ਉੱਚੀ) ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਓ।

ਫੈਕਲੈਸ : ਜੀ ਮੈਂ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੇ ਫਰਕ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸਾਂ। ਇਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟੀ ਤਬਾਹੀ ਏ ਤੇ ਕਿ ਮੁਸਕਰਾਹਟੀ ਆਪੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸੀਮਤ ਏ। ਉਮਰ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਉਨੀ-ਵੀਹ ਦਾ ਹੀ ਫਰਕ ਹੀ ਹੈ- ਪਰ

ਆਂਟੀ : ਪਰ ਕੀ ?

ਫੈਕਲੈਸ : ਗੁਸਤਾਖੀ ਮਾਫ - ਤੁਸੀਂ - ਤੁਸੀਂ - ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ
(ਉਹ ਸ਼ਰਮਾਕੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਏ।)

ਫੈਕਲੈਸ : ਬੰਦੇ ਨੇ ਅੱਜ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਪਾਰਕ ਵਿਚ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਬਹੁਤ
ਬੇਚੈਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਨਣ ਲਈ ਇਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਕਿ
ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੀ ਤਬੀਅਤ ਕਿਧਰੇ ਨਾਸ਼ਾਜ ਤੇ ਨਹੀਂ।

ਆਂਟੀ : ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਸੀ ਪਰ ਲੂਸੀ ਯਨੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਕਜ਼ਨ ਅੱਜ ਠੀਕ ਨਹੀਂ
ਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੇਵ...

ਫੈਕਲੈਸ : ਉਹ ਪਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਸਲ ਵਿਚ
ਗੁਸਤਾਖੀ ਮੁਆਫ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਕਰਾਂ।
ਕਿ ਰੱਬ ਨੇ ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਸਨ ਦੀ ਦਾਤ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ ਉਹ ਕੇਵਲ ਇਕ
ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਭਾਵ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ
ਜਾਂਦੀ। ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਬੁਰਾ ਨਾ ਮਨੋ ਤਾਂ ਬੰਦਾ ਬਾਹਰ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਅਰਦਲ
ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਬੰਦੇ ਦੇ ਸਾਥ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ
ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਖੀ ਹੋਣਗੇ।

ਆਂਟੀ : ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਬੜੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਨੇ, ਤੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ
ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਿਲਚਸਪ ਵੀ ਬੜੀਆਂ ਹਨ। ਤੇ ਮੇਰੀ
ਖੁਸ਼ੀ ਇਸ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਘੰਟਾ ਭਰ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਥ ਮਾਣਾ।

(ਮਾਲਕ ਇਕ ਪਾਸਿਓਂ ਨਿਕਲ ਕੇ।)

ਕਵਿਬਲ : (ਪਾਸੇ) ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਾਹਰ ਹੋਵਾਂ ਤੇ ਇਹਨਾਂ
ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਇਥੋਂ ਦਫਾ ਕਰਾਂ।

(ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ।)

(ਉੱਚੀ) ਹੈ ਮੇਰੀ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਹੋ। ਬੱਸ ਥੋੜੀ ਦੇਰ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ
ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਬਲ ਹੋਵਾਂਗਾ।

ਆਂਟੀ : ਤੁਸੀਂ ਡੀਅਰ ਹੁਣ ਤਕਲੀਫ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਮਿਸਟਰ ਫੈਕਲੈਸ ਬੜੇ
ਖਾਨਦਾਨੀ ਬੰਦੇ ਨੇ ਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਾਥ
ਦੇ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਫੈਕਲੈਸ : (ਪਾਸੇ) ਸੋ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਮੇਰਾ ਖਾਨਦਾਨ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨੇ।
(ਸਾਹਮਣੇ) ਜੇ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਕਵਿਬਲ : ਮੈਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿਚ
ਕੋਈ ਖਾਨਦਾਨੀ ਆਦਮੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਹੱਥ ਵਧਾਏ
ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ
ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਮਤਲਬ ਏ ਆਪਣੀ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਸੁਭਾਗ

ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਮੇਲ ਨਾਲ ਵੱਧਾ ਸਕਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਫੈਕਲੈਸ : (ਪਾਸੇ) ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਬੰਦਾ ਫੇਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵੇਗਾ (ਉੱਚੀ) ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿਚ ਬੰਦਾ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। (ਪਾਸੇ) ਉੱਝ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਪੈ ਜਾਏ ਤਾਂ ਮਾਲਕਨ ਨਾਲ ਪਾਰਕ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਏ।

ਆਂਟੀ : ਮਿਸਟਰ ਫੈਕਲੈਸ, ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਆਓ। ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਏ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਾਪਸ ਆਣ ਤਕ ਇਹ ਆਪਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਮੁਕਾ ਲੈਣਗੇ।

ਕਵਿਬਲ : (ਪਾਸੇ) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਹੁਣ ਕਾਫੀ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋ ਗਏ ਲਗਦੇ ਨੇ (ਉੱਚੀ) ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਡੀਅਰ ਜਲਦੀ ਆ ਜਾਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਨਾ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬੜਾ ਸੁੰਨਾ ਸੁੰਨਾ ਲਗਦਾ ਏ। (ਉਹ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਤੇ ਉਹ ਪਿਛੋਂ ਹੱਥ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।) ਸ਼ੁਕਰ ਏ ਇਕ ਬਲਾ ਤਾਂ ਗਈ।

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੂਸਰੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਭੇਜਾਂ ?

ਕਵਿਬਲ : ਉਹਨੂੰ ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਏ ਨਾ ?

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਏ ਨਾ ? ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਏ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਹੋਇਆ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਕੀਮਤਲਬ ?

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹਮਲੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਹਮਲਾ ਅਸਲੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਕਲੀ ਯਨੀ ਕਿ ਸਿਵਲਾਇਜ਼ਡ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਾਂਗਲੀ।

ਕਵਿਬਲ : ਤੇ ਤੂੰ ਕੀ ਆਖਿਆ ?

ਨੌਕਰ : ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰੀਕਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਏ ਪਰ ਹਮਲਾ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਵੇ ਤੇ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਿਚ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਚੁਕਿਆ।

ਕਵਿਬਲ : ਠੀਕ ਏ ਇਹਨਾਂ ਭੂਆ ਭਤੀਜੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਚੰਗੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਹੀ ਲੋੜ ਏ। ਤੂੰ ਹੁਣ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਅੰਦਰ ਭੇਜ ਮੈਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਕੇ ਵੱਡੇ ਬੰਦੂਕਚੀ ਦੀ ਚਾਂਦ ਮਾਰੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਉਹਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਠੀਕ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਇਕ ਵੱਡੀ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏਗੀ।

(ਵਾਇਲਡਕੋਟ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਵਾਇਲਡ : (ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ) ਜੋ ਕੁਝ ਇਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ।

ਜੇਕਰ ਇਏਦੇ ਵਿਚ ਪੰਜ ਫੀਸਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਸੱਚੀ ਹੋਏ ਤਾਂ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਏ। ਦੇਖੋ ਬੰਦਾ ਕਿਕੋਂ ਕਿਥੋਂ ਧੋਖਾ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੱਲ ਪਾਰਕ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਇੰਜ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕੁੜੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜ਼ਬਾਨ ਨਹੀਂ ਤੇ ਇਥੇ ਇਹ ਪਿਆ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਿਲ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਵੱਡੇ ਫਾਟਕ ਵਾਂਗ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠੀ ਹੈ ਕਿ ਕਦੋਂ ਕੋਈ ਆ ਕੇ ਅੰਦਰ ਲੰਘ ਜਾਏ।

(ਲੂਸੀ ਨੌਕਰ ਨਾਲ ਖਿੜਦੀ ਹੋਈ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।)

ਲੂਸੀ : ਕਿੰਨੀ ਵਾਰੀ ਆਖਿਆ ਏ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਆਇਆ ਕਰ ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਅਕਲ ਕਦੋਂ ਆਉਣੀ ਏ। (ਵਾਇਲਡਕੋਟ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ) (ਪਾਸੇ) ਇਹ ਮੈਂ ਕੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹਾਂ ? ਕੱਲ ਵਾਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਜਿਹੜਾ ਹੁਣੇ ਬਾਰੀ ਥੱਲੇ ਖੜਾ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਇਥੇ ਖੜਾ ਏ। ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਮੌਕਾ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ। ਆਂਟੀ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਏ, ਤੇ ਅੰਕਲ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਦੂਸਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਰੁਝੇ ਹੋਏ। (ਉੱਚੀ) ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਥੇ ਵੇਖਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਦਿਲ ਨੂੰ ਦਿਲ ਨਾਲ ਰਾਹ ਹੁੰਦੀ ਏ ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਏ। ਸ਼ਮਾਂ ਜਿਥੇ ਹੋਵੇ ਪਰਵਾਨੇ ਨੇ ਤਾਂ ਆਉਣਾ ਹੋਇਆ। ਚੰਨ ਜਦੋਂ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਚਮਕੇ ਤਾਂ ਚਕੋਰ ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖੇਗਾ ਹੀ। ਫੁੱਲ ਜਿਥੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੰਵਰੇ ਨੇ।

ਲੂਸੀ : (ਪਾਸੇ) ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਬੇਹੁਦਾ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਰੁਝ ਗਿਆ ਏ। ਇਹਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਤਲਬ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੇ। (ਉੱਚੀ) ਤੁਸਾਂ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੇ ਖਾਨਦਾਨ ਵਿਚੋਂ ਹੋ।

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਆਪਣੇ ਖਾਨਦਾਨ ਵਿਚ ਹਰ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਲਾਕਾਰ ਏ ਤੇ ਉਹ ਕਲਾ ਹੈ ਪਿਆਰ ਦੀ। ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਇਕ ਕਲਾਕਾਰ ਦੀ ਇਥੇ ਲੋੜ ਹੈ। (ਪਾਸੇ) ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਲਰਕ ਲਈ ਹਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕਲਾਕਾਰੀ ਬਦੋਬਦੀ ਮੇਰੇ ਜਿੰਮੇ ਪੈ ਰਹੀ ਹੈ।

ਲੂਸੀ : ਦੇਖੋ ਜੀ, ਕੰਮ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤੇ ਸਮਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਕਰ ਲਈਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਸਾਡੇ ਦਰਮਿਆਨ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਖਿੱਚ ਹੈ।

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਖਿੱਚ ਹੈ ?
 ਲੂਸੀ : ਹਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੋਚ ਲਈਏ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂਘ ਸੀ।

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਜਿਸਦੀ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂਘ ਸੀ।
 ਲੂਸੀ : ਹਾਂ ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਏ।

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ।
 ਲੂਸੀ : ਮਤਲਬ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਏ ਜੋ ਇਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਤੇ ਮਰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਆਪਸ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋਣ।

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : (ਪਾਸੇ) ਇਹ ਤਾਂ ਉਹ ਹਰਾਮਜਾਦੇ ਚਪੜਾਸੀ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਉਤਾਵਲੀ ਏ। ਪਰ ਬਚੂ ਵੇਖੀਂ ਐਵੇਂ ਫਸ ਨਾ ਜਾਈਂ ਕਿਧਰੇ ਲੈਣੇ ਦੇ ਦੇਣੇ ਪੈਣ। (ਉੱਚੀ) ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ।
 ਲੂਸੀ : (ਪਾਸੇ) ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਬੇਵਕੂਫ ਨਾਲ ਪਾਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕੰਮ ਥੋੜਾ।
(ਅੰਕਲ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿੱਛ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਤੇ ਇਹ ਗਲਾਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਕੰਮ ਥੋੜਾ।
 ਲੂਸੀ : ਕੌਣ ਅੰਕਲ ?
 ਕਵਿਬਲ : ਇਹ ਵੈਨਮ ਦਾ ਬੱਚਾ... ਮੈਂ ਆਇਆ ਇਕ ਮਿੰਟ... ਹੋਟ ਲੈ ਆਵਾਂ ਫੇਰ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਏ।

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਕਲ ?
 ਲੂਸੀ : ਹਾਂ।

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਤੇ ਇਹ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।
 ਲੂਸੀ : ਹਾਂ, ਕਿਉਂ ? ਚੰਗਾ ਏ ਫੇਰ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ।

ਵਾਇਲਕੋਟ : ਪਰ ਮੈਂ... .. ਮੈਂ।
 ਲੂਸੀ : ਮੈਂ ਕੀ ?

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਕਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ।
 ਲੂਸੀ : ਕਿਉਂ ?

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇਕ ਨੌਕਰੀ ਖਾਲੀ ਹੈ।

ਲੂਸੀ : ਤੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿਚ ਆਏ ਸੀ ?
ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਆਏ ਤਾਂ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿਚ ਸਾਂ... ਅਗੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਥੇ ਇਕ ਹੋਰ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਏ।
ਲੂਸੀ : ਹੋਰ ਥਾਂ ?
ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਦੀ ਇਕ ਨੁੱਕਰ ਵਿਚ।
ਲੂਸੀ : (ਪਾਸੇ) ਉਹ ਥਾਂ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਏ ਪਰ ਤੂੰ ਭਰਨ ਜੋਗਾ ਵੀ ਹੋਵੇਂ। ਉੱਝ ਬੰਦਾ ਨੇਕ ਤੇ ਸਾਫ ਦਿਲ ਲਗਦਾ ਏ। ਜੇਕਰ ਅੰਕਲ ਇਸ ਨੂੰ ਇਥੇ ਥਾਂ ਦੇਣ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ (ਉੱਚੀ) ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਿਲਚਸਪ ਹਨ।
ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਕੀ ਮੈਂ ਬੰਦਾ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹਾਂ ?
ਲੂਸੀ : ਉਹ ਤਾਂ ਦਿਸ ਹੀ ਰਹੇ ਹੋ।
ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਵੈਸੇ ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਕਲਰਕੀ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਵਾਸਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਆਉਂਦਾ। ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ।
ਲੂਸੀ : ਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਵੀ ਹਨ।
ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਜੀ ਬੰਦਾ ਖਾਨਦਾਨੀ ਜ਼ਮੀਦਾਰ ਹੈ।
ਲੂਸੀ : (ਪਾਸੇ) ਇਹ ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਏ। (ਉੱਚੀ) ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਾਂਗੀ।
(ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।)
ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਇਥੇ ਕੰਮ ਬਣ ਜਾਏ ਤਾਂ ਮਜ਼ਾ ਆ ਜਾਏ ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਕ ਟਿੱਕਟ ਵਿਚ ਦੋ ਮਜ਼ੇ।
(ਅੰਕਲ ਤੇ ਲੂਸੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।)
ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ, ਹਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਅਵੱਲ ਦਰਜੇ ਦਾ ਲੁੱਚਾ ਏ।
ਲੂਸੀ : ਕੌਣ ਅੰਕਲ ?
ਕਵਿਬਲ : ਇਹ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਲੂਸੀ : ਪਰ ਅੰਕਲ ?
ਕਵਿਬਲ : ਤੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ।
ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਤੁਸੀਂ ਜਨਾਬ ਮੈਨੂੰ ਲੁੱਚਾ ਤੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਆਖਿਆ ਏ।
ਕਵਿਬਲ : ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਜਨਾਬ ਮੈਨੂੰ ਜੇਕਰ ਇਸ ਸੋਹਣੀ ਕੁੜੀ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ... ..

ਕਵਿਬਲ : ਸੋਹਣੀ ਕੁੜੀ ਤੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਤੇ ਤੂੰ ਜਵਾਨ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ।

ਵਾਇਲਡਕੋਟ : ਮੈਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਚੱਲਦਾ ਹਾਂ।

ਕਵਿਬਲ : ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਏ ਕਿ ਜਵਾਨ ਨੂੰ ਇਥੇ ਬੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਿਆ।

ਲੂਸੀ : ਅੰਕਲ ?

(ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਲੂਸੀ : ਅੰਕਲ ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ..

(ਜਾਂਦੀ ਹੈ।)

ਕਵਿਬਲ : ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਏ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨਾਏਗੀ। ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਇਕ ਘੰਟਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕਰਿਸਟੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਚਲਦਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੰਨ ਗਿਆ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਾਫੀ ਢੀਠ ਹੈ। ਤੇ ਢੀਠ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੀ ਅਣਖ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਇਸ ਦੋ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਮਾਫਕ ਹੈ, ਇਥੇ ਮਾਤਿਹਤ ਅਤੇ ਇਕ ਜਵਾਈ ਤੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਇਥੇ ਖਾਲੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਰਿਸਟੀ ਆ ਜਾਵੇ ਸਹੀ। ਚਿੱਠੀ ਤਾਂ ਬੜੇ ਰੋਹਬ ਨਾਲ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੁ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਉਹ ਮਗਰ ਆ ਕੇ ਲੱਭ ਲਵੇਗੀ। ਪਲੇਗ ਪਵੇ ਉਸ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਉਸ 'ਤੇ ਮਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਉਮਰ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਏ।

(ਨੌਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਆ ਗਏ ਨੇ।

ਕਵਿਬਲ : ਓਏ ਵੱਖਤਾ ਕਿਹੜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ?

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਡੀਕ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਠੀਕ ਏ, ਠੀਕ ਏ... ਹਾਂ ਤੇ ਉਹ ਜਿਸ ਬੱਘੀ 'ਤੇ ਆਈ ਉਹ ਜਾ ਕੇ ਅਗਲੇ ਚੌਕ ਵਿਚ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਥੱਲੇ ਖਲਵਾ ਦੇ, ਇਹ ਨਾ ਹਵੇ ਕਿ ਤੇਰੀ ਮਾਲਕਣ ਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਬੱਘੀ ਵੇਖ ਕੇ ਹੀ ਉਹਨੂੰ ਗਸ਼ ਪੈ ਜਾਏ। (ਪਾਸੇ) ਭਾਵੇਂ ਜੇ ਉਹ ਇਥੇ ਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਗਸ਼ ਪੈਣ ਦਾ ਡਰ ਹੈ।

(ਕਰਿਸਟੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।)

ਕਰਿਸਟੀ : ਉਹ ਡਾਰਲਿੰਗ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਹੀ ਹੋ ? ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੋਗੇ।

ਕਵਿਬਲ : ਡਾਰਲਿੰਗ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਥੇ ਨਾ ਹੋਈਏ (ਪਾਸੇ) ਭਾਵੇਂ ਸੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਇਥੇ ਨਾ ਹੋਣਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਤੁਫਾਨ ਖੜਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਏ। (ਉੱਚੀ) ਦਸੋ ਬੰਦਾ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਕਰਿਸਟੀ : ਡੀਅਰ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹੋ। ਮਤਲਬ ਇਹ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਬੋਲ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਦਾ ਉਹ ਰਸ ਨਹੀਂ ਜਿਹੜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।

ਕਵਿਬਲ : (ਪਾਸੇ) ਤੂੰ ਬਾਰ ਵਿਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਨੇਰੀ ਨੁਕਰ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਰਸ ਦਸਦਾ (ਉੱਚੀ) ਨਹੀਂ ਡੀਅਰ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੇ ਇਥੇ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿਨ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਜੇਕਰ ਸ਼ੀਮਤੀ ਜੀ ਨੇ ਇਥੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ਹੈ।

ਕਰਿਸਟੀ : ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਰਥੀ ਨਾ ਸਮਝੋ, ਮੈਂ ਕਦੀ ਵੀ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ਪਰ ਕੋਈ ਫੱਟੜ ਦਿਲ ਦਾ ਕੀ ਕਰੇ, ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਮਹਿਰਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੇਤਾਬ ਸੀ।

ਕਵਿਬਲ : ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਰਮ ਮਹਰਮ ਲਾਉਣ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਏ ਕਿਉਂਕਿ ਲੂਸੀ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਭੂਆ ਯਨੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸ਼ੀਮਤੀ ਇਥੇ ਨਹੀਂ।

ਕਰਿਸਟੀ : ਹੁਣ ਡੀਅਰ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਹੋ (ਪਾਸੇ) ਹੁਣ ਇਸ ਬੁੱਢੇ ਕੋਲੋਂ ਮਹਰਮ ਕਿਸੇ ਨੇ ਲਗਵਾ ਕੇ ਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਇਹਦੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਮਾਲ ਗੱਡੀ ਵਾਂਗ ਛੱਕੜਾ ਹੋ ਗਈ ਏ। ਚੰਗੀ ਏ ਬੋੜਾ ਜਿਹਾ ਤ੍ਰਿਆ ਚਿ੍ਤਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਾਂ।

ਕਵਿਬਲ : (ਪਾਸੇ) ਚੰਗਾ ਏ ਕਿ ਇਹ ਬੁੱਢੀ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਆ ਜਾਏ। (ਉੱਚੀ) ਬੰਦਾ ਤਾਂ ਡੀਅਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਨਾ ਅਸਲੀ ਤੇ ਨਾ ਨਕਲੀ।

ਕਰਿਸਟੀ : ਡੀਅਰ ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਏ। ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਗੋਚਰੇ ਇਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਕਵਿਬਲ : ਤੁਸੀਂ ਨਿੱਕਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਤਾਂ ਦੱਸੋ (ਪਾਸੇ) ਪਰ ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਉਹਦੀ ਤਮੀਦ ਨਾ ਬਣੀਂ।

ਕਰਿਸਟੀ : ਮੇਰੇ ਵਾਕਫਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਜਵਾਨ ਮੁੰਡਾ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਵੈਸੇ ਵਾਕਫ਼ ਏ ਕਿ ਯਾਰ (ਪਾਸੇ) ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਕਫ਼ ਹੀ ਏ ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ।
 ਕਰਿਸਟੀ : ਤੁਸੀਂ ਡੀਅਰ ਕਿੰਨੇ ਸ਼ਕੀ ਹੋ।
 ਕਵਿਬਲ : ਉਮਰ ਦੇ ਵੱਧਦੇ ਪੜਾ ਵਿਚ ਬੰਦਾ ਸ਼ਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਏ ਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ।
 ਕਰਿਸਟੀ : ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਬਹੁਤੇ ਰੁੱਝੇ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਉਹ ਨੇਕ ਇਨਸਾਨ ਮੈਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਾ ਕੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਲਾਈ ਰੱਖਦਾ ਏ।
 ਕਵਿਬਲ : ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਾ ਕੇ (ਪਾਸੇ) ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਦੀ ਦਾਦ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਫਾਫਾਂ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਵੱਕਤ ਜਾਇਆ ਕਰਦਾ ਹੈ।
 ਕਰਿਸਟੀ : ਹਾਂ ਕਵਿਤਾ ਕੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਏ, ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਛੇੜ ਦਿੰਦਾ ਏ।
 ਕਵਿਬਲ : ਤੇ ਫੇਰ ਉਹਦੇ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜੇ ਸੰਗੀਤ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਰਕ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਏ।
 ਕਰਿਸਟੀ : ਡੀਅਰ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿਚ ਗੱਲ ਲੈ ਗਏ ਹੋ।
 ਕਵਿਬਲ : ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਛਿੜ ਜਾਣ ਤੇ ਮੈਂ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਦੀ ਜੁਅਰਤ ਕਰਾਂ। ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ ?
 ਕਰਿਸਟੀ : ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਏ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਕ ਆਸਾਮੀ ਦੀ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਹੈ।
 ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਹੈ।
 ਕਰਿਸਟੀ : ਉਹ ਕਵੀ ਅੱਜ ਕਲ ਮਾਲੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿਚ ਏ।
 ਕਵਿਬਲ : ਜੇ ਉਹ ਕਵੀ ਏ ਡੀਅਰ ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਲੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ।
 ਕਰਿਸਟੀ : ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਲਵੋ।
 ਕਵਿਬਲ : ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਲਵਾਂ ? (ਪਾਸੇ) ਮੇਰੀ ਮਹਿਬੂਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸਾ ਲਵੇ ਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਲਵਾਂ।
 ਕਰਿਸਟੀ : ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਏ ਕਿ ਉਹ ਵਿਹਲੇ ਵਕਤ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਇਥੇ ਲਿਖ ਸਕੇਗਾ।
 ਕਵਿਬਲ : ਪਰ... ..
 ਕਰਿਸਟੀ : ਪਰ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੀਅਰ ਕਦੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਪਰ ਇਹ ਕੰਮ, ਇਹ ਕੰਮ... ?
 ਨੌਕਰ : (ਕੰਨ ਵਿਚ) ਜੀ ਮਾਲਕਨ ਮੈਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਆਉਂਦੇ ਦਿਸੇ ਹਨ ਅਤੇ

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਵਿਚ ਖਾਸ ਫੁਰਤੀ ਹੈ ਜੀ।

ਕਵਿਬਲ : ਯਨੀ ਕਿ ਖਤਰਾ ਹਨੇਰੀ ਵਾਂਗ ਆ ਰਿਹਾ ਏ ?

ਕਰਿਸਟੀ : ਕੀ ਗੱਲ ਏ ਡੀਅਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਸੋਚ ਵਿਚ ਪੈ ਗਏ ਹੋ ?

ਕਵਿਬਲ : ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸੋਚ ਨਹੀਂ।

ਕਰਿਸਟੀ : ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।

ਕਰਿਸਟੀ : ਫੇਰ ਮੇਰਾ ਇਹ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਯਨੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸਮਝੋ।

ਕਰਿਸਟੀ : ਸਮਝੋ ?

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਹੋ ਹੀ ਗਿਆ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਏ ਕਿ ਉਹ ਕਵੀ ਸੱਜਣ ਇਥੇ ਆ ਜਾਏਗਾ। ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲੋਂ ਉਹ ਇਥੇ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੇਗਾ। ਕਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੇੜੇਗਾ ਤੇ ਉਹਦੇ ਵਿਚੋਂ ਜਿਹੜਾ ਸੰਗੀਤ ਨਿਕਲੇਗਾ ਉਹਦੀ ਲੋਅ ਵਿਚ ਉਹ... ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਜਾਵਾਂਗਾ (ਪਾਸੇ) ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਜਾਵਾਂਗਾ ਨਹੀਂ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਠੀਕ ਏ, ਠੀਕ ਏ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੋ ਗਿਆ। (ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼) ਡੀਅਰ ਤੁਸੀਂ ਜਰਾ ਜਲਦੀ ਇਥੇ ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਜਾਵੋ।

(ਕਰਿਸਟੀ ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਆਂਟੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।)

ਕਵਿਬਲ : (ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖਕੇ) ਡੀਅਰ ਤੁਸੀਂ ਬੜੀ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।

ਆਂਟੀ : ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਿਆ।

ਕਵਿਬਲ : ਆਉਣ ਪਿਆ ਕੀ ਮਤਲਬ ?

ਆਂਟੀ : ਡੀਅਰ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਹੋਰ ਅਸੀਸਟੈਂਟ ਵਾਸਤੇ ਆਖਿਆ ਹੈ।

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ।

ਆਂਟੀ : ਤੇ ਦੋ ਮਿਸਟਰ ਫੈਕਲੈਸ ਜਿਹੜੇ ਆਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਪੁਆਇੰਟਮਿੰਟ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਕਵਿਬਲ : ਤੁਸੀਂ ਅਪੁਆਇੰਟਮਿੰਟ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਆਂਟੀ : ਤੁਸੀਂ ਡੀਅਰ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਫਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਫੈਕਲੈਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਇਥੇ ਬੜੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਕਵਿਬਲ : ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਏ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਈ ਵੇਖੀ ਹੈ ?

ਆਂਟੀ : ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਏ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬੜੀ ਅਕਲ ਏ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ, ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ, ਕਿਥੇ ਕਰਨੀ ਏ ਤੇ ਇਹ ਖੂਬੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਹੈ ਤੇ ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਇਹ ਖਾਸ ਖੂਬ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਕਰਨੀ ਏ।

ਆਂਟੀ : ਹਾਂ।

ਕਵਿਬਲ : (ਪਾਸੇ) ਇਹਦਾ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਏ ਕਿ ਉਹਨੇ ਇਹ ਆਪਣੀ ਖੂਬੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਹਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਏ।

ਆਂਟੀ : ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਝ ਪਤਾ ?

ਕਵਿਬਲ : ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨੌਜਵਾਨ ਕਿਸੇ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਕਹੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਵਾਂਗ ਹੋ ਜਾਂ ਇਹ ਕਹੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਫੜੀ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਏ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਕਰਨੀ ਏ।

ਜੇ ਕੋਈ ਨੌਜਵਾਨ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੰਡਰ ਵੇਖਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਇਹ ਆਖੇ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਬੜੀ ਸੋਹਣੀ ਏ ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਏ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਕਰਨੀ ਏ। ਜੇ ਕੋਈ ਨੌਜਵਾਨ ਇਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਦੇਵੇ ਕਿ ਜਿਤਨੇ ਸਾਲ ਉਹਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਹਨ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਕੀਤੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਕਰਨੀ ਏ।

ਆਂਟੀ : ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਇਸ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਖਾਸ ਘਾਟ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਯਨੀ ਡੀਅਰ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਏ।

ਆਂਟੀ : ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਸਾਫ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਪਲੇਜ਼ਾ ਪਵੇ ਇਸ ਦਫਤਰ 'ਤੇ। ਇਕ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਇਥੇ ਹੁਣ ਉਹ ਆਵੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ, ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ, ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਕਰਨੀ ਏ। ਤੇ ਇਕ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਇਥੇ ਉਹ ਆਵੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਵਿਤਾ ਬੋਲ ਕੇ ਦਿਲ ਦੀ ਤਾਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੇੜਨੀ ਏ... ..। (ਲੂਸੀ ਆਉਂਦੀ ਏ) ਤੇ ਹੁਣ ਤੀਸਰੀ ਬਲਾ ਆਈ ਏ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਇਹਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਖੂਬੀ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦੀ ਏ।

ਲੂਸੀ : ਅੰਕਲ।

ਕਵਿਬਲ : ਜੀ।

ਲੂਸੀ : ਤੁਸਾਂ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਇਕ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਏ।

ਲੂਸੀ : ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਦੱਸਣ ਲੱਗੀ ਸਾਂ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਵਾਇਲਡਕੋਟ ਉਹਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨੇ।

ਕਵਿਬਲ : ਕਿਉਂ ਇਸ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਵਿਚ ਤੂੰ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਕਿਹੜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਈ ਵੇਖੀ ਏ।

ਲੂਸੀ : ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਏ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬੜੀ ਸੈਨਸ ਏ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ, ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ, ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਏ ਤੇ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਤੇ ਇਸ ਖੂਬੀ ਦੀ ਅੰਕਲ ਤੁਹਾਡੇ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਖੂਬੀਆਂ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਪਛਾਣ ਹੋਈ।

ਲੂਸੀ : ਤਜਰਬੇ ਨਾਲ ਅੰਕਲ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ 'ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਮੂਰਖ ਹੋ' ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਸਕਰਾਏ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਕੀ ਸੁਣੀ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਪਕੜ ਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਹਾ 'ਮੂਰਖ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬੜੇ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆ।

ਕਵਿਬਲ : ਯਨੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਲਈ।

ਲੂਸੀ : ਹਾਂ। ਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਗੁਸਤਾਖ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ।

ਕਵਿਬਲ : ਯਨੀ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ।

ਲੂਸੀ : ਹਾਂ ਅੰਕਲ, ਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਗੁਸਤਾਖੀ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਏ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਅਮਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ, ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਮੈਨੂੰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਲਾਵੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਤੇ...

ਕਵਿਬਲ : ਬਹੁਤ ਖੂਬ। ਬੰਦਾ ਬਹੁਤ ਕਰਮਸ਼ੀਲ ਏ ਯਨੀ ਫੁਲ ਆਫ ਐਕਸ਼ਨ ਏ। ਪਰ...

ਲੂਸੀ : ਪਰ ਕੀ ਅੰਕਲ ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਪੁਆਇਟਮਿੰਟ ਦੇਣੀ ਹੀ ਪਵੇਗੀ।

ਕਵਿਬਲ : ਦੇਣੀ ਹੀ ਪਵੇਗੀ। (ਪਾਸੇ) ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਬੰਦਾ ਕਿਥੋਂ ਲਭੇਗਾ। ਜਿਹੜਾ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ, ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਏ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ ਕਿਹੜੀ

ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਰ ਉਸ ਬੰਦੇ ਦਾ ਕੀ ਬਣੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਜਾਣਦਾ ਏ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਏ। ਤੇ ਨਾਲੇ ਉਸ ਕਵੀ ਦਾ ਕੀ ਬਣੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਜਾਣਦਾ ਏ ਕਿ ਕਵਿਤਾ ਬੋਲ ਕੇ ਕਿਸੇ ਮਹਿਬੂਬਾ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੇੜੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

(ਵੈਨਮ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਇਹ ਤਾਰ

ਕਵਿਬਲ : ਉਏ ਵੱਖਤਾ ਇਹ ਕਿਥੋਂ ਆ ਗਈ ਏ।

(ਤਾਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਏ। ਤੇ ਡੌਰ ਡੌਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਏ।)

ਵੈਨਮ : ਕੀ ਹੋਇਆ ?

ਸਾਰੇ : ਕੀ ਹੋਇਆ ?

ਕਵਿਬਲ : ਕੰਪਨੀ ਰੁੜ੍ਹ ਗਈ ਏ।

ਸਾਰੇ : ਕੰਪਨੀ ਰੁੜ੍ਹ ਗਈ ਏ।

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਦਿਵਾਲਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਏ।

(ਕਰਿਸਟੀ ਪਰਦੇ ਪਿਛੋਂ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਂਟੀ ਤੇ ਲੂਸੀ ਉਸ ਵੱਲ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦੀਆਂ ਨੇ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਬੋਲਣ, ਕਵਿਬਲ ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਕਵਿਬਲ : ਹਾਂ ਸ਼ੀਮਤੀ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਓ। ਕੰਪਨੀ ਰੁੜ੍ਹ ਗਈ ਏ।

(ਫੇਰ ਆਂਟੀ ਤੇ ਲੂਸੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਏ..)

ਕੰਪਨੀ ਰੁੜ੍ਹ ਗਈ ਏ, ਕੰਪਨੀ ਰੁੜ੍ਹ ਗਈ ਏ। (ਪਰਦਾ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ

ਡਿਗਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਵਿਬਲ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ

ਏ ਤੇ ਕਵਿਬਲ ਇਕੱਲਾ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ।) ਤੇ ਕੰਪਨੀ ਰੁੜ੍ਹ

ਗਈ ਹੈ। ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤਿੰਨ

ਹੋਣਹਾਰ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਏ। ਇਕ

ਨੌਜਵਾਨ ਜਿਹੜਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ

ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਕਰਨੀ ਏ। ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜਿਹੜਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ

ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਸੁਣਨੀ ਏ ਤੇ ਕਿਹੜੀ

ਗੱਲ ਕਿਹੜੇ ਵਕਤ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀ। ਤੇ ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ

ਜਿਹੜਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਵਿਤਾ ਨਾਲ ਔਰਤ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ

ਤਾਰਾਂ ਕਿੰਝ ਛੇੜਣੀਆਂ ਨੇ...

(ਪਰਦਾ)